

CTS, Fort Wayne

NIIN ON JUMALA MAAILMAA RAKASTANUT

Mitä tarkoitetaan rakkauden evankeliumilla?

Bo Giertz

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION

36380 Garfield Road Suite 3
Clinton Township, MI 48035
USA

www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ

PL 127
00101 Helsinki

www.luthersaatio.com

Bo Giertzin artikkeli *Kärlekens evangelium* on ilmestynyt SPT:n
småskrifter-sarjassa nro 5. Upsala 1967.

Käännös: Maria Pietilä

Myllypaino, Leväsjoki 2002

Mitä tarkoitetaan rakkauden evankeliumilla?

Jos joku puhuu “rakkauden evankeliumista”, kaikki käsittävät sen kristilliseksi evankeliumiksi. 1900-luvulla on tullut tavalliseksi käyttää joissain yhteyksissä tätä nimitystä. Eräiden mielestä tähän tiivistyy kristinuskon olennaisin osa.

On kuitenkin aika erikoista, ettei Uusi testamentti koskaan puhu “rakkauden evankeliumista”. Siellä puhutaan Kristuksen evankeliumista tai Jumalan evankeliumista. Vielä tavallisempaa on sanoa “evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta” tai jotain vastaavaa. Joissain harvoissa tapauksissa evankeliumia kutsutaan pelastuksemme evankeliumiksi tai rauhan evankeliumiksi, mutta ei koskaan rakkauden evankeliumiksi.

On selvää, miksi evankeliumia kutsutaan ilosanomaksi Jeesuksesta Kristuksesta. Evankeliumi on ilosanoma siitä, että Jeesus Kristus on kuollut syntiemme tähden, hän on noussut jälleen ja hänellä on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Siksi evankeliumia kutsutaan nimityksillä “evankeliumi Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta” tai “evankeliumi Kristuksen kirrkaudesta”.

Evankeliumi on edelleen se iloinen sanoma, että jokainen, joka uskoo tähän Kristukseen, saa kaikki syntinsä anteeksi. Se on se ilosanoma, että meidät syntiset liitetään kasteen ja uskon kautta tähän Vapahtajaamme niin, että tulemme osallisiksi hänen vanhurskaudestaan, hänen pelastuksestaan ja hänen ikuisesta elämästään.

Tämä tekee evankeliumista ilosanoman. Meidän syntisten ei tarvitse hukua synteihimme. Me, jotka elimme ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa, voimme nyt tulla Jumalan lapsiksi ja omistaa toivon Jumalan itsensä lupaamasta autuudesta.

On myös ilmeistä, että Uuden testamentin kirjoittajilla on mitä painavimmat syyt kutsua evankeliumia “evankeliumiksi Jeesuksesta Kristuksesta”. Jos joku pitää nimitystä “rakkauden evankeliumi” parempana, on syytä tutkia, löytyykö tälle käytännölle jokin erityinen syy. Asian tutkiminen voikin olla opettavaista. Esitämme kysymyksen näin päin:

Onko oikein kutsua Kristuksen evankeliumia rakkauden evankeliumiksi? Kysymykseen voidaan vastata kahdella tavalla. Vastatkaamme ensin: Nimitys *voi* olla aivan oikeutettu, jos nimittäin tiedetään, mitä sillä tarkoitetaan. Evankeliumi ja rakkaus kuuluvat erottamattomasti yhteen. Tästä yhteydestä Raamattu puhuu paljon.

Aluksi voimme palauttaa mieleen raamatunkohdan, jota yleisesti pide-

tään evankeliumin tiivistelmänä: “Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.”

Kristus siis annettiin meille siksi, että Jumala rakasti meitä. Koko evankeliumi perustuu Jumalan rakkauteen. Raamattu toistaa uudelleen ja uudelleen: Jumalan rakkaus on tuotu ilmi keskellämme siinä, että Jumala lähetti ainoan Poikansa maailmaan, jotta meillä olisi elämä hänessä. Rakkaus ei ole siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa syntiemme sovittajaksi.

Huomaa, että Raamattu yhdistää toisiinsa Jumalan rakkauden ja Kristuksen sovituskuoleman,

samoin kuin se yhdistää toisiinsa Jumalan rakkauden ja sen, että uskon kautta Jeesukseen saadaan pelastus. Jumala rakastaa meitä. *Siksi* hän antaa ainoan Poikansa syntiemme sovituksiksi. *Siksi* hän antaa Pojan Vapahtajaksi, johon saamme turvautua. *Tämä* on suurin osoitus Jumalan rakkaudesta. Kristus on kaiken keskipiste. Evankeliumi on siis evankeliumi Kristuksesta. Emme sano “rakkauden evankeliumi”, vaikka evankeliumilla on selvästi perustuksensa Jumalan äärettömässä rakkaudessa. Syykin on selvä. Onhan Jumalan rakkaus tullut ilmi keskellämme siinä, että hän lähetti Poikansa.

Rakkaus ja evankeliumi liittyvät yhteen vielä eräällä toisella tavalla. Raamatun mukaan Kristuksen rakkaus vaatii meitä. Sana todistaa alttiudesta, jonka rauhan evankeliumi vaikuttaa ihmisessä. Rauhan evankeliumi sanoo: Kristus on rauhamme. Hän on kuollut puolestamme, että meillä olisi rauha Jumalan kanssa. Kun nyt uskomme häneen ja meillä on rauha Jumalan kanssa — kuten Roomalaiskirjeessä sanotaan — silloin Jumalan rakkaus valtaa sydämemme Pyhän Hengen kautta. Jumalan rakkaus ja Jumalan henki ajavat meitä rakastamaan. Hyvä puu kantaa hyvää hedelmää, ja Hengen hedelmä on ennen kaikkea rakkaus. Joka ei rakasta, ei ole syntynyt Jumalasta eikä tunne häntä oikein. Mutta joka tunnustaa Jeesuksen Jumalan pojaksi, hänessä Jumalan rakkaus pysyy. Siksi koko uskonelämää voidaan kuvata rakkaudeksi. Rakkaus on lain täyttymys. Usko tulee ilmi rakkauteena. Rakkaus on siis äärimmäisen tärkeässä osassa kristityn elämässä. Lutherin mukaan kaksi suurta sanaa määrittää kristityn elämää:

Usko ja rakkaus

Usko on usko Jeesukseen, usko siihen että hän on Jumalan poika ja minun Vapahtajani. Tämä usko tekee minusta kristityn. Rakkaus taas on uskon hedelmä. Rakkaus ei kykene tekemään minusta kristittyä. Pääkäsky kuuluu: “Sinun tulee rakastaa”, ja Jeesus mainitsee tämän tärkeimmäksi ja

ensimmäiseksi käskyksi, mutta se on itsessään vain pelkkää lakia. Lain teoista kukaan ihminen ei tule vanhurskaaksi Jumalan edessä. Tämä tarkoittaa: kukaan ihminen ei voi elää siten, että hän tekisi sitä, mitä Jumalalla on oikeus odottaa meiltä. Kukaan meistä ei voi rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistään niin kuin itseään. Jos tulisimme kristityiksi täyttämällä rakkauden kaksoiskäskyn, tilamme olisi toivoton. Nyt Kristus on kuitenkin tältäkin osin täyttänyt lain puolestamme. Meistä tulee kristittyjä, kun uskomme häneen. Mutta joka uskoo häneen, pääsee sellaiseen yhteyteen Vapahtajan kanssa, että täysin uusi voima — hänen oma Henkensä — alkaa vaikuttaa hänessä. Siksi voimme myös kantaa hedelmää, ei koskaan täydellisesti eikä siinä määrin kuin tulisi, mutta kuitenkin tavalla, joka ei olisi aiemmin ollut mahdollinen. Nyt on ehkä jo helpompi ymmärtää, miksi Uusi testamentti ei koskaan puhu “rakkauden evankeliumista”.

Rakkauden kaksoiskäsky ei kuulu evankeliumiin vaan lakiin

Rakkautemme ei ole ilosanoman osa vaan seuraus. Jos joku tekisi rakkauden kaksoiskäskyn evankeliumiksi, hän hukkaisi kaikkein olennaisimman. Silloin olisi todellakin taivaan portti suljettu ja evankeliumi olisi meiltä ryöstetty.

Tiedämme, miten rajusti Paavali vastusti jokaista yritystä salakuljettua pienikin kappale Jumalan hyvää lakia evankeliumin joukkoon. Hän tiesi, että evankeliumi menee tästä pilalle, kuten voimme lukea Galatalaiskirjeen ensimmäisestä luvusta. Apostoli nuhtelee galatalaisia siitä, että nämä ovat turvanneet uuteen evankeliumiin. Hän sanoo: Tämä ei kuitenkaan ole mikään uusi “evankeliumi”. On vain olemassa joitakin, jotka aiheuttavat keskuudessanne hämmennystä vääristämällä Kristuksen evankeliumin.

Evankeliumin väärentäminen oli sitä, että alettiin sanoa: Tuleehan meidän uskoa Kristukseen, mutta myös antaa ympärileikata itsemme. Joukkoon sekoitettiin pala lakia. Siten oli Paavalin mukaan tuhottu koko evankeliumi. Jos halutaan ottaa mukaan yksikin pieni teko, ainutkin oma ansio, jotakin omatekoista, jotakin, mikä voidaan osoittaa omaksi aikaansaannokseksi — silloin yritetään tulla “vanhurskaaksi tekojen voimasta”, kuten Paavali asian ilmaisee. Silloin ollaan velvollisia täyttämään laki kokonaisuudessaan. Emme voi poimia siitä jotain pientä osaa oman mielen mukaan. Jos mielimme tulla kristityiksi ja Jumalan lapsiksi tekojemme kautta, silloin meidän on myös tehtävä kaikki se, mitä Jumala odottaa meidän tekevän ja mitä hänellä on oikeus vaatia meiltä. Lain pelastustie on tämä: Pidä käskyt! Mutta sitä tietä ei kukaan pääse Jumalan luo. Siksi Paavali sanoo samassa yhteydessä: “Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu. Niin kuin ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas: jos joku julistaa teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä te olette saaneet, hän olkoon kirottu.”

Nämä ankarat sanat saattavat nykyään loukata, kuten ne varmasti loukasivat monia Paavalin aikanaikin. Apostoli on kuitenkin kirjoittanut ne palavasta rakkaudesta sieluihin. Hän tietää, mitä evankeliumi on: se on sanoma vapaasta armosta, ansaitsemattomasta laupeudesta ja anteeksiantamuksesta, joka aukeaa meille uskon kautta Jeesukseen. Hän on itse taistelut verille asti tullakseen vanhurskaaksi Jumalan edessä lain tietä. Hän tietää, että se tie vie epätoivoon ja kadotukseen. Siksi hän ei salli, että evankeliumia muutetaan hiuskarvankaan vertaa. Evankeliumi sanoo: Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut. Evankeliumi ei kelpuuta pelastuksen perustaksi mitään muuta kuin yksin Kristuksen. Pelastuksesta tullaan osalliseksi uskon, ei rakkauden kautta. Siksi Uusi testamentti ei puhu rakkauden evankeliumista, vaan Kristuksen evankeliumista. On aivan oikein puhua rakkauden evankeliumista, jos sillä tarkoitetaan sitä rakkautta, jota Jumala on osoittanut meitä kohtaan antamalla Poikansa. Aina ei kuitenkaan tarkoiteta tätä.

Kun puhutaan rakkaudesta, tarkoitetaan nimittäin usein meidän osoittamamme rakkautta. Eikä *se* todellakaan kuulu evankeliumiin. Jos se halutaan ympätä itse evankeliumiin, siitä tehdään välttämättä anteeksiantamuksen ehto ja tie Jumalan luo. Mutta siinä tapauksessa se on sijoitettu täysin virheellisesti.

Meidän on oltava valppaita, ettei evankeliumi tule väärennetyksi

Tänä aikana kristinuskon vaarallisin vihollinen ei ole ateismi vaan kristinuskon väärentäminen. On olemassa uskonnollisuutta, joka ei ole kristillistä ja jolla ei pohjimmiltaan ole mitään käyttöä evankeliumille, mutta joka mielellään esiintyy kristillisin termein ja useimmiten pitää itseään kristillisenä.

Ymmärtääksemme, miten näin on päässyt käymään, meidän on muistettava, että on olemassa myös yleinen ilmoitus, joka antaa kaikille ihmisille, olivat he sitten kristittyjä tai eivät, tietyn tiedon Jumalasta. Onhan Jumala luonut koko maailmamme ja hän kohtaa meidät myös luomistyössään. Ei ole virheellistä sanoa, kuten monet sanovat, että ”kohtaamme Jumalan luonnossa”. On myös totta, että kuulemme Jumalan äänen omassatunnossa. On kuitenkin pidettävä selvänä, että näin saatava tieto Jumalasta on hyvin pirstaleista. Se voi ilmoittaa meille, että Jumala on olemassa, se voi antaa meidän aavistaa jotain hänen kunniansaan ja synnyttää meissä tarpeen palvoa häntä. Se voi myös ilmoittaa, että hän vaatii oikeutta ja tuomitsee oikeudenmukaisesti kaikkea vääryyttä. Kohtaamme siis lakia. Emme kuitenkaan kohtaa evankeliumia. Luonto ei opeta yhtään mitään syntien anteeksiantamuksesta. Omatuntokaan ei opeta siitä mitään. Siksi pakanat eivät tunne Jumalan pelastusta. He aavistavat Jumalan olemassaolon. He voivat

myös käsittää sen, että hän kostaa rikokset ja pahat teot. Siksi he yrittävät lepyttää häntä uhreilla, itsekidutuksella ja erikoisilla riiteillä.

Jumala ei kuitenkaan halua meidän jäävän tietämättömyyteen, ja siksi hän on ilmoittanut itsensä. Hän lahjoittaa ilmoituksensa sanassaan, profeettojen, oman Poikansa ja tämän apostolien kautta. Siinä saamme oikean tiedon Jumalasta. Sanassa meille ilmoitetaan kaikki se, mikä meidän on mahdollista ja tarpeellista tässä elämässä tietää Jumalasta.

Yleinen ilmoitus on tietenkin myös aikamme kristittyjen ulottuvilla. Jos joku on lakannut käymästä kirkossa eikä koskaan lue Raamattuaan, hän voi silti olla uskonnollinen ihminen. Hänellä saattaa olla voimakas tunto Jumalan läsnäolosta ja luonnossa havaittavasta Jumalan majesteettisuudesta. Hän saattaa myös olla omantunnon ihminen, joka todella pyrkii kuuntelemaan omantuntonsa ääntä uskoen, että hän kohtaa siinä korkeamman voiman. Koska hän on lisäksi saanut kristillisen kasvatuksen, hän todennäköisesti pukee uskonnollisuutensa kristilliseen asuun. Näin ei kuitenkaan voida tehdä ilman, että kristinusko tulkitaan uudelleen.

Se on tyypistettävä; tiettyjä siinä olevia elementtejä on korostettava ja annettava niiden hallita. Toiset kohdat, joita Raamattu pitää tärkeimpinä, täytyy työntää syrjään.

Usein korostetaan Jumalan olemassaoloa, sitä tosiasiaa, että Jumala on olemassa. Edelleen pidetään esillä moraalia, sitä tosiasiaa, että Jumala haluaa oikeuden tapahtuvan ja asettaa meille tiettyjä vaatimuksia. Lisäksi ollaan yleensä vakuuttuneita siitä, että meidät on kaikki kutsuttu ikuisen elämään. Pääasiat voidaan siis tiivistää samoihin sanoihin, joiden avulla valistusfilosofit halusivat määritellä reformiuskontonsa, jonka piti sopia kaikille ihmisille ja yhdistää kaikki uskonnot: Jumala, hyve, kuolemattomuus.

Vain evankeliumi puuttuu

Tässä järjestelmässä Jeesukselle Kristukselle ei oikeastaan löydy mitään käyttöä. Luonnollisesti hänet on jotenkin ympäröivä mukaan. Hän saakin olla mukana Jumalan ilmoituksen välittäjän ominaisuudessa. Sanotaan: Hän on opettanut meitä ymmärtämään, että Jumala on rakkaus. Hän on välittänyt meille oikean kuvan Jumalasta. Hän on myös antanut oikean kuvan todellisesta ihmiselämästä. Hän on meidän esikuvamme ja mestarimme, jota meidän tulee seurata.

Kaikki tämä on tietenkin totta, mutta olennainen puuttuu. On saatu mukaan osia kristinopin ensimmäisestä pääluvusta, siis käskyjä, ja ensimmäisestä uskonkappaleesta, siis usko Luojaan. Mutta pelastuksen asiassa seurataan luonnollista uskontoa, jonka mukaan kuuliaisuus ja lain täyttäminen vievät Jumalan yhteyteen. On jäänyt ymmärtämättä se, että kukaan meistä ei täyty

lain mittaa ja etemme pysty täyttämään ensimmäistäkään käskyä. Siksi ei myöskään ymmärretä, että olemme kaikki kadotettuja ihmisiä ja tarvitsemme pelastusta. Ei ymmärretä sovituksen salaisuutta eikä voida tajuta, että Jumala joutui antamaan ainoan Poikansa, joka otti päälleen velkamme ja kuoli syntisen sijassa. Ei myöskään ymmärretä, että pelastus saadaan uskon kautta Jeesukseen. Sen sijaan ollaan taipuvaisia pitämään mitä tahansa uskoa suunnilleen yhtä hyvänä, kunhan se on harras. Tämähän johtuu suoraan lakihenkisestä perusasetelmasta. Jos pääasia on, että noudatamme niitä Jumalan vaatimuksia, jotka koemme omassatunnossamme, ei voi enää olla kovin tarkkaa se, millaiseksi kuvittelemme Jumalan. Löytyy jopa ihmisiä, joiden käsityksen mukaan tämä on reformaation pääopetus. He ovat joskus kuulleet, että Lutherin mukaan tulemme vanhurskaiksi uskon kautta. He eivät ole koskaan ymmärtäneet lauseen merkitystä: että meidät luetaan vanhurskaiksi ja saamme syntien anteeksiantamuksen, kun uskomme siihen Jeesukseen, joka on meidän vanhurskaitemme ja joka on kuollut puolestamme. Sen sijaan he kuvittelevat sen tarkoittavan sitä, että jokaisen ihmisen oma usko on riittävä uskonto, kunhan hän uskoo Jumalaan jollakin tavalla ja yrittää tehdä parhaansa. Tästä edetään helposti väittämään kristinuskon perusajatuksiksi sitä, että “jokainen tulee autuaaksi omalla uskollaan”. Monet ihmiset sanovat näin aavistamattakaan sitä, että heidän väitteensä on selvin ja jyrkin ajateltavissa oleva vastakohta evankeliumille. Voidaanhan evankeliumi tiivistää Jeesuksen sanoihin: “Minä olen tie, totuus ja elämä. Kukaan ei tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” Joka uskoo tämän ei voi samalla uskoa, että jokainen tulee autuaaksi omalla uskollaan. Tämä voidaan ottaa esimerkiksi siitä, miten on mahdollista, että

yleisuskonnollisen kristinuskon uudelleentulkinnan tulos on evankeliumin vastakohta.

Jotain vastaavaa voi tapahtua, kun jatkuvasti puhutaan “rakkauden evankeliumista”. Olemme jo maininneet, että nämä sanat voidaan ymmärtää aivan oikein, jos on jo kohtuullisen perusteellisesti ymmärretty, mitä evankeliumi on. Silloin tuskin ollaan kovin kiintyneitä ilmaisuun “rakkauden evankeliumi”; sen sijaan käytetään mieluummin ensimmäisten kristittyjen tavoin ilmaisua “ilosanoma Kristuksesta”. Jos käytetään lähes yksinomaan nimitystä rakkauden evankeliumi, väärinkäsityksen mahdollisuus on petollisen lähellä, kun aletaan selittää kristinuskon ydinasioita. Ihminen, jolla ei ole syvällisempää Raamatun tuntemusta, vaan jonka ajatusmaailma on ennemmin yleisuskonnollisuuden värittävä, tulee nimittäin kohtuullisen varmasti uskomaan, että rakkaus tarkoittaa ennen muuta ihmisten toisilleen osoittamaa hyvyttä. Koska Jumala on hyvä ja koska hän haluaa meidän olevan hyviä — näinhän suunnilleen kuuluu kristillisessä yhteydessä ilmenevän yleisuskonnollisuuden pääajatus — “rakkauden evankeliumin” sisältö on se, että Jumala, joka on rakkaus, kutsuu meidät rakastamaan toisiamme ja

lukee jokaisen rakkautta osoittavan ihmisen lapsekseen. Jos tästä tehdään keskeisin totuus ja uskotaan, että siten on saatu ilmaistua evankeliumin sisältö, evankeliumi on todellisuudessa tyypistetty tunnistamattomaksi ja se on muutettu siksi, mitä Paavali sanoo “toiseksi evankeliumiksi”, joka ei edes ole mitään evankeliumia. Eihän se ole mitään muuta kuin lakia. Tämä ei ole mikään ilosanoma sille, joka on todella ymmärtänyt, mitä jumalallinen rakkaus pitää sisällään ja mitä se on oikeutettu vaatimaan meiltä. Vaatimus on nimenomaan rakkauden kaksoiskäskeä, jota jatkuvasti huomaamme rikkovamme. Tässä kohdassa joudumme auttamattomasti tappiolle. Jos tämä olisi kristinuskon sisältö, olisimme peruuttamattomasti tuomittuja. Ihmiset eivät koe asiaa näin siksi, että he eivät todellisuudessa tunne jumalallista rakkautta. He kuvittelevat sen pikemmin jonkinlaiseksi inhimilliseksi hyvyudeksi ja uskovat, että Jumala odottaa meiltä suurin piirtein jotain sellaista, mitä Jeesus vuorisaarnassa kuvailee fariseusten vanhurskaudeksi; että osoitamme ystävyyttä veljillemme ja rakastamme omiamme. Ei pidetä mahdollisena sitä, että Jumala tosissaan vaatisi meitä rakastamaan vihollisiamme ja siunaamaan niitä, jotka tekevät meille pahaa; onhan ilmeistä, ettemme kykene siihen.

Tie Jumalan luo on siis nyt sama, kuin fariseusten tie: noudattaa käskyjä ja tehdä Jumalan tahto

Ero on vain siinä, että fariseukset suhtautuivat kuuliaisuuteen äärettömän paljon huolellisemmin. Ja siitä huolimatta Jeesus sanoi, että ellei vanhurskaudemme ole paljon suurempi kuin heidän, emme voi päästä taivasten valtakuntaan.

Kun puhutaan “rakkauden evankeliumista”, voidaan siis tarkoittaa jotakin, mikä ei enää ole mitään evankeliumia, jotakin, minkä sisältönä ei ole Kristus ja pelastuminen hänen kauttaan vaan sen sijaan omat tekomme. Evankeliumi on siis muuttunut laiksi. Se on jopa muuttunut tylstyneeksi laiksi, joka ei edes kykene paljastamaan itsekkyyttämme ja täyttämään lain tehtävää: Lain tehtävä on tehdä koko maailma velalliseksi Jumalan edessä ja lahjoittaa meille synnin tunto.

Jos evankeliumi on tällä tavalla ymmärretty väärin, sen avulla voidaan taistella oikeaa evankeliumia vastaan ja kieltää se. Oikea evankeliumi kutsuu meidät Kristuksen luo, jossa saamme täyden anteeksiantamuksen. Väärä “rakkauden evankeliumi” puhuu sen sijaan siitä, että Jumalan luo voi päästä useita teitä, ja että pääasia on osoittaa rakkautta ja nöyryyttä. Oikea evankeliumi tarjoaa meille armonvälineet, koska me niissä kohtaamme ja vastaanotamme Herran Kristuksen. Väärä “rakkauden evankeliumi” kohdistaa päähuomion tekoihimme ja elämäämme. Jos toimimme niissä hyvin ja hyödyllisesti, ei ole mitenkään tärkeää, olemmeko olleet uskollisia seurakunnan kokoontumisille tai tulleet ehtoollispyötyään.

Väärää “rakkauden evankeliumia” voidaan myös käyttää vastustettaessa sitä, mitä Jumala on sanonut sanassaan ja kieltäydyttyäessä seuraamasta hänen käskyjään.

Sanotaan, että järki saa eri aikoina erikseen ratkaista, mitä rakkaus vaatii. “Rakkaudella” tarkoitetaan tällöin hyväsydämistä huolenpitoa ja hyväntahtoisuutta, joka ei halua vastustaa ketään eikä pahoittaa kenenkään mieltä. Tämäkin on osittain hyvä asia. Rakkauteen kuuluu aina se, että oikealla tavalla kannetaan vastuuta toisista ihmisistä. Tämän kaltainen rakkaus edellyttää kuitenkin sitä, että todella tunnetaan Jumalan tahto ja olemus sellaisina kuin hän on ne sanassaan ilmoittanut. Ainoastaan sellainen ihminen, joka elää yhteydessä Kristukseen, joka on osa hänen ruumistaan, kykenee ymmärtämään, mikä kussakin tilanteessa todella hyödyttää ihmisiä ja mikä on Jumalan tahto muuttuvassa maailmassa. Emme todellisudessa tiedä, mitä rakkaus on, ennen kuin olemme nähneet, miten valtavia asioita Jumalan rakkaus on saanut aikaan pelastuksemme asiassa ja mitä Jumalan rakkaus on tarjonnut, määrännyt ja vaikuttanut menneisyydessä. Se, mitä rakkaus on tänä aikana, ei voi koskaan olla ristiriidassa Jumalan aiempien tekojen kanssa. Jos siis silkasta hyväntahtoisuudesta halutaan jotain, mikä on ristiriidassa Jumalan ilmoitetun tahdon kanssa, syy on epäilemättä se, ettei kyetä näkemään tarpeeksi kauas ja arvioimaan, mikä kyseisessä tilanteessa olisi hyödyksi. Hyväntahtoisuus on siis kohdistettu väärin. Vilpittömyys ei oikein auta. Sisältö on joka tapauksessa väärä.

Ihmiset, jotka puhuvat “rakkauden evankeliumista”, katsovat yleensä tietävänsä, mitä rakkaus on. He tarkoittavat sillä inhimillistä hyväntahtoisuutta, jolla ei ole syvempää yhteyttä evankeliumiin. Heidän mielestään evankeliumi on hyvä sanoma, joka julistaa: Jos noudatamme tällaista yleistä hyväntahtoisuutta ja toimimme sen mukaisesti, täytämme Jumalan oman tahdon ja olemme todellisia kristittyjä.

Kun on tultu näin pitkälle, ei enää kestä kauan ennen kuin aletaan syyttää ja kritisoida niitä, jotka uskaltavat pitää esillä sitä, mitä Jumala sanoo sanassaan. Heitä kutsutaan rakkaudettomiksi. Annetaan ymmärtää, että he eivät ole ymmärtäneet evankeliumin todellista sisältöä. Tunnistamme tilanteen lukemattomista keskusteluista, joissa mielipiteet ovat aikanamme jakautuneet. On “rakkaudetonta” väittää, että on olemassa ikuinen kadotus — vaikka Jeesus selkeästi sanoo niin. On “rakkaudetonta” estää naisten pääsy papin virkaan — vaikka Paavali on selkeästi sanonut, ettei se tule kyseeseen. On “rakkaudetonta” vaatia sukupuolista pidättyvyyttä avioliiton ulkopuolella — vaikka Jumalan oma laki vaatii sitä. Syy on se, että kaikissa tapauksissa tarkoitetaan rakkaudella jotain muuta kuin Jumalan rakkautta. Tällä rakkaudella on erilainen tavoite ja siksi erilainen tärkeysjärjestys kuin Jumalan rakkaudella. Jumala rakastaa ihmislapsiaan ja hänen tavoitteensa on osoittaa heille rakkauttaan ikuisesti. Hänen rakkautensa

ikäväi heitä ja hän tekee mitä tahansa saavuttaakseen ja säilyttääkseen yhteyden heihin. Kun ihmiset ovat katkaisseet yhteyden, hän ei ole säästännyt omaa Poikaansa, vaan on uhrannut hänet meidän kaikkien sijassa — puhuaksemme jälleen Paavalin termein. Siksi Jumalalle on tärkeintä, että ihminen saa kohdata ja ottaa vastaan anteeksiantamuksen, jonka hän on valmistanut meille Jeesuksessa Kristuksessa. Ratkaisevaa ei ole se, että ihminen voittaa taisteluissa. Usko on ratkaiseva. Mutta missä on uskoa, siellä ihminen tulee kuitenkin myös kaikesta sydämestään tekemään kaikkensa voidakseen pitää Herransa käskyt. Ihminen ei tule aina onnistumaan niiden täyttämisessä. Hän tulee tarvitsemaan päivittäistä anteeksiantamusta. Hän tulee myös saamaan sen uskon kautta Jeesukseen. Mutta koska hän rakastaa Herraansa, hän tulee myös kuuntelemaan tämän ääntä ja pitämään tämän sanat ja käskyt pyhinä. Tilanne on aivan toinen, jos *rakkaus on muuttunut humaniksi hyväntahtoisuudeksi, jonka tavoitteena on tehdä ihmisten olot maan päällä mahdollisimman siedettäväksi.*

Suuri osa siitä, mitä Jumala tahtoo, näyttää silloin tarpeettomalta lisäykseltä, joka vain hankaloittaa tilannetta ja tekee ihmisten elämästä vaikeampaa kuin se muuten olisi. Jos on totuttu ajattelemaan — kuten yleisuskonnollisuudessa — että ihmiselle riittää usko Jumalan olemassaoloon ja siihen, että hän on antanut meille järkemme voidaksemme parhaan kykymme mukaan ratkoa ongelmiamme maailmassa, kristinuskon Jumalan täytyy vaikuttaa kohtuullisen rakkaudettomalta. Kukaan ei tietenkään sano niin. Sen sijaan kutsutaan rakkaudettomiksi niitä, jotka uskaltavat tuoda esiin, mitä Jumala sanoo sanassaan.

Päätämme tutkistelun. Haluan lopuksi muistuttaa, ettei meidän tule missään tapauksessa välttää rakkaudesta puhumista, vaikka sana onkin altis väärinkäytöksille. Päinvastoin:

Jumalan rakkautta tulee saarnata yhä uudelleen

Vasta silloin ihmiset voivat ymmärtää, mistä on kyse. Vasta silloin he voivat, kuten Paavali sanoo, “oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka ylittää kaiken ymmärryksen.” Vasta silloin voimme kaikki “rakkauteen juurtuneina ja perustuneina kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on”, eli mikä on Jumalan loputtoman rakkauden leveys, pituus, korkeus ja syvyys. Meidän on muistutettava itsellemme ja toisillemme, kuinka erottamattomasti rakkaus liittyy uskoon. Voimme oppia Uudesta testamentista, että kaikkien kehotusten keskipisteenä on aina oltava rakkaus. Meidän on rukoiltava, että voisimme todella elää rakkaudessa sekä arjessa että seurakuntaelämässä, myös silloin, kun käyttäaksemme jälleen Uuden testamentin ilmaisua — puolustamme evankeliumia ja taistelemme sen uskon puolesta, joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu.

“Yksi suurimpia seurakuntiin tuovia ongelmia on lain ja evankeliumin erottamisen kyvyn puute. Lakia julistetaan epämääräisesti ja evankeliumia puolinaisesti. Ihminen nostetaan väärällä tavalla jalustalle ja kun hän sitten putoaa sieltä, ei ole edes evankeliumia lääkitsemässä. Laki tuomitsee meidät täydellisesti ja evankeliumi antaa täydellisen vapauden, synnit anteeksi. Piispa Bo Giertz taitavasti paljastaa meidän heikkoutemme tässä kysymyksessä ja johdattaa meitä näkemään mitä on todellinen rakkaus. Jumala ANTOI Poikansa. Se oli TOIMIVAA rakkautta. Suosittelen luettavaksi.”
Pastori, rehtori **Teuvo V. Riikonen**

Edesmenneen Göteborgin piispan **Bo Giertzin** kirjoituksia on paljon luettu Suomessa. Hän on tullut tunnetuksi kyvystään jakaa Pyhän Raamatun ja luterilaisen opin järkähtämättömiä totuuksia selkeällä, kohti käyvällä ja tavallista kristittyä puhuttelevalla sekä rakentavalla tavalla.

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähti-sarjaa**, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjan toimittajina ovat rovasti, teol.lis. **Simo Kiviranta** ja pastori **Juhana Pohjola**.

Suomen Luther-säätiö

Aamutähti

Nro 15.

ISBN 952-5409-06-6